

Kazanan Bir Tutum Geliştirmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yubanna 4:27–30, 39–42; Matta 15:21–28; 2.Se. 1:1–4; Romahlılar 15:7; Efesliler4:32; 1.Pe. 3:15.*

HATIRLAMA METNİ: “Mesih’i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1. Petrus 3:15).

İsa’nın hayatını ne kadar çok çalışırsak, O’nun insanları kabul etme ve onaylama yeteneğine o kadar şaşıyoruz. Zamanındaki dini liderleri sert bir şekilde azarlasa da, günah nedeniyle acı çekenleri, suça bulaşmış olanları ve umutsuzca mahkûm edilenleri memnuniyetle kabul etti. Lütfu onlar içindi. Merhameti en kötü günahkârlara bile ulaştı. Affının derinliği, onların günahlarının derinliğinden sonsuz kez daha derindi. O’nun sevgisi sınırları tanımadı.

İsa asla gurur veya üstünlüğe dair en ufak bir belirti göstermedi. O her insanı Tanrı’nın suretinde yaratılmış, fakat günah nedeniyle düşmüş ve kurtarmak için gelmiş olduğu kişi olarak gördü. Kimse O’nun sevgisinin ötesinde değildi. O’nun lütfunun erişemeyeceği kadar kimse düşmemişti. İletişim kurduğu herkese saygı gösterdi ve onlara hak ettikleri itibarı gösterdi. İnsanlara inandığı için krallıkla onları etkiledi. Onlarla çok derinden ilgilendiği için yaşamları O’nun huzurunda değişti. O’nun olabileceklerine inandığı kişiler olmak için ayağa kalktılar.

Bu haftanın dersinde İsa’nın insanlara karşı tutumunu daha derinden inceleyeceğiz ve bu ilkeleri kendi yaşamlarımıza nasıl uygulayabileceğimizi keşfedeceğiz.

*29 Ağustos Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Müjdeyi Kabul Edebilirlik

Yuhanna 4:27–30, 39–42 ayetlerini oku. İsa'nın Samiriyeli kadın ile olan iletişimi her tür insanın, beklenmeyen yerlerde bile, müjdeye açık olduğu gerçeğini nasıl ortaya koyar?

Öğrencilerin müjdeyi kabul edebilecek kalpler bulmayı umdukları en son yer Samiriye'di. Samiriyeliler Yahudiler ile doktrinler ve ibadet hakkında sürekli olarak bir çatışma içindeydiler. Bu düşmanlık onlarca yıldır sürüyordu. Samiriyeliler Yerusâlim'deki tapınağın inşasına katılmak istemiş fakat çevrelerindeki putperest kültürlerden insanlarla evlilikler yaptıkları ve tutucu olmayan görüşleri yüzünden bu fırsat onlara verilmemişti. Sonuç olarak, Samiriyeliler Gerizim Dağı'nda kendi tapınaklarını inşa etmişlerdi. Müjdenin duyurulması açısından verimsiz bir toprak olduğu için öğrenciler Samiriye'yi atlamaya hazırdılar.

İsa öğrencilerin görmediğini gördü: Kabul edebilecek kalpler. Yuhanna'nın kaydına göre kuyu başındaki kadının hikâyesi şu sözlerle başlar: "Yahudiye'den ayrılıp yine Celile'ye gitti. Giderken Samiriye'den geçmesi gerekiyordu" (*Yuhanna 4:3,4*). İsa'nın Samiriye'den geçmesi "gerekiyordu" çünkü Kutsal Ruh O'nun bu beklenmeyen yerde kabul edebilecek bir kalp olabileceği konusunda ikna etmişti. Gözlerimiz Kutsal Ruh tarafından ilahi olarak mesh edildiğinde, diğerlerinin sadece zorluklar gördüğü yerlerde biz imkânlar görürüz. Diğerlerinin sadece verimsiz topraklar gördüğü yerlerde biz Tanrı'nın krallığı için zengin bir ürün görürüz.

Elçilerin İşleri 8:4, 5, 14 ayetlerini oku. İsa'nın Samiriye'deki hizmetinin nihai sonucu neydi?

Öğrenciler Samiriyeliler'in Tanrı Sözü'nün gerçeğini duymalarına hiç bir fırsat vermeden Samiriye'den geçebilirlerdi. İsa onların görmediği bir şey gördü. Kutsal Ruh'un bir kadının kalbini müjde için açmış olduğunu anladı. Kadının etkileyici konuşması o şehirdeki insanların sayısını etkiledi. Tanıklık işlerimizin sonuçlarını her zaman o an göremeyeceğiz fakat biz tohumları açık kalplere ektikçe bir gün onlar Tanrı'nın yüceliği için bir ürün getirecekler.

İyi veya kötü olsun, sözlerimizin ve davranışlarımızın başkaları üzerindeki etkilerini asla kesin olarak bilmeyeceğiz. Bu nedenle, neden her zaman başkalarının önünde ne dediğimiz konusunda dikkatli olmayalım?n?

Antik Literatürde Yaratılış

Davranışlarımız genelde başkalarını etkileme yeteneğimizi tanımlar. Sert, eleştirel ve dostça olmayan davranışlar insanları sizden uzaklaştırır ve tanıklık edebilseniz bile, sözleriniz ne kadar doğru olursa olsun kabul edilme olasılığı çok daha düşük olur.

Aksine, olumlu bir davranış ve diğerlerine inanmak onları bize çeker. Bu bir arkadaşlık bağı yaratır. İsa, “Artık size kul demiyorum. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babam’dan bütün iştiklerimi size bildirdim,” (*Yubanna 15:15*) dediğinde bu ilkeyi çok güzel ifade etti. Arkadaşlar bir birlerini zayıflıklarına ve hatalarına rağmen kabul ederler ve sevinçlerini ve acılarını özgürce paylaşırlar.

Matta 15:21–28 ve Markos 14:6–9 ayetlerini oku. Bu ayetler çok farklı şartlar altında olan iki kadını tanımlarlar. İsa görünüşte birine sert, diğerine ise nazikçe davranır. İsa’nın her birine kurtarıcı lütfu ile ulaştığı ve güven inşa ettiği bu ayetlerden hangi çıkarımları edindin?

Matta 15. bölümdeki kadın bir Kenanlı. İsa başlangıçta kadının ricasını bilinçli olarak geri çevirir, böylece kadın ısrar ettikçe imanı büyüyecektir. Nihayetinde kadının arzusunu yerine getirir ve ardından, o zaman Yahuda’daki hiçbir dini liderin Kenanlı fakir bir kadına asla karşı kullanmayacağı ifadeyi kullanır. “Ey kadın, imanın büyük!” (*Matta 15:28*). Kadına herhangi bir dini öğretmenin yapabileceği en büyük iltifatı yapar. Kadının kalbinin nasıl sevindiğini ve yaşamının nasıl değiştiğini hayal edebiliyor musun?

İsa’nın ayaklarını pahalı bir yağ ile mesh eden Yahudi bir kadındı. Kötü şöhretli, kötü bir şekilde düşmüş ve sıklıkla günah işlemiş fakat bağışlanmış, dönüşmüş ve yeniden yaratılmış bir kişiydi. Diğerleri onu eleştirdiğinde İsa onu övdü ve yaptığını onayladı. Şöyle dedi, “Size doğrusunu söyleyeyim, Müjde dünyanın neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak” (*Markos 14:9*).

Yukarıda okuduğumuz iki hikâyenin ışığında, kazanmaya yönelik olumlu bir davranışın esasları nelerdir? Sadece tanıklık için değil fakat hayatının genelinde, ne tür bir davranış düzeltmesine ihtiyacın var?

Gerçeği Sevgiyle Sunmak

Sadece dostluk insanları Mesih'e kazandırmaya yetmez. Birçok arkadaşımız olabilir, biz onlarla, onlar da bizimle zaman geçirmekten hoşlanıyor olabilirler fakat onlara Mesih'in bizim için anlamını ve yaşamlarımızı nasıl değiştirdiğini söylemezsek arkadaşlığımız küçük bir ebedi fark yaratabilir. Kesinlikle, hayattan zevk almamız fakat Tanrı bizi sadece zevk almaktan fazlasına çağırıyor. Sadece arkadaşlık insanları Mesih'e getirmeyecek fakat dostça olmayan tavırlar insanları Mesih'ten uzaklaştırabilir.

Elçi Pavlus "sevgiyle gerçek[i]" (*Efesliler4:15*), konuşmamız gerektiğini bize hatırlatıyor. İnsanlarla mümkün olduğunca hem fikir olduğumuzda, kabul gösterdiğimizde ve uygun zamanlarda onlara iltifat ettiğimizde dostluk bağları gelişir. Kötünün aksine, insanlarda iyi şeyleri görme alışkanlığını geliştirmemiz gerektiği ne kadar da önemlidir.

2.Selanikliler 1:1–4 ayetlerini oku. Pavlus'un Selaniklileri övdüğü bazı özel şeylerin listesini yap.

Diğer insanlardaki hataları görmekten zevk alıyor gözüken bazı insanlar vardır. Birisinde yanlış bir şey fark edince seviniyor gözükiyorlar ve eğer başka bir nedenleri yoksa, bu onları kendileri hakkında daha iyi hissettiriyor.

Elçi Pavlus tam tersiydi. O hizmet ettiği kiliselerde olumlu şeyler görmek için baktı. Kesinlikle yanlış kınadı ve günahı görmezlikten gelmedi fakat onun odak noktası kurmuş olduğu kiliseleri büyütme. Bunu yapmasının bir yolu da doğru yaptıkları şeylerin altını çizmekti.

Ellen G. White'in olumlu ilişkilerin önemi üzerine kullandığı ifade dikkat çekicidir. "Kendimizi Tanrı'nın önünde alçaltırsak, nazik, saygılı, yumuşak kalpli ve merhametli olursak gerçeğe şimdi sadece bir kişinin geldiği yerde yüz kişi gelecektir." —*Testimonies for the Church (Kilise İçin Tanıklıklar)*, cilt 9, s. 189.

Bir dakikalığına yukarıdaki ifade hakkında düşün. Kilisenin her üyesinin kalbinden nezaket, saygı, yumuşak kalplilik ve merhamet akmış olsaydı bunun kilisen için anlamı ne olurdu? Böyle bir kilise nasıl görünürdü? Kendi kalbine bak ve kendine bu alanda hangi yönünü geliştirebilirdin, sor.

Kabul Etmenin Temeli

Romalılar 15:7 ve Efesliler 4:32 ayetlerini oku. Tüm kabul edişlerin temelini nasıl tanımlarsın? Kabul edici bir tutumun esası nedir?

Bu iki ayette elçi Pavlus birbirimizi kabul edişimizin ilkelerinin altını çiziyor. Mesih her birimizi affettiği ve kabul ettiği halde, bizim birbirimizi affetmeyi ve kabul etmeyi reddetmemiz mümkün mü? Doğrusu, İsa'nın bizi kesin olarak kabul etmesi nedeniyle, diğerlerinin kusurları olsa bile birbirimizi kabul edebiliriz.

Bunun ne anlama geldiği hakkında iyice düşün. Kendin hakkında ve yaptığın bazı şeyler hakkında düşün. Belki hala sıkıntı yaşadığın, belki de sadece senin bildiğin, başkalarının bilmesi halinde dehşete düşeceğin şeyler hakkında da düşün.

Yine de, ne oldu? İman yoluyla, hakkında başkalarının bilemeyeceği her şeyi bilen Mesih'te kabul edildin. Evet, O tüm hepsini biliyor fakat yine de seni kabul ediyor. Senin iyiliğinden dolayı değil fakat O'nun iyiliği nedeniyle.

Öyleyse, diğerlerine karşı tutumun nasıl olmalı?

Burada bazıları için anlaşılması zor bir konu var. Gerçek bir kabul, insanların olduğu gibi, tüm günahkâr alışkanlıkları ile birlikte, Tanrı'nın suretinde yaratılmış insanlar oldukları için kabul etmek demektir. Diğerlerini affedebiliriz ve kabul edebiliriz, "Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken," "Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü" ve bizi Tanrı ile barıştırdı. O'nun bize karşı sevgisi bizim diğerlerini kabul edişimizin ve affedişimizin tam da temelini oluşturur. (Romalılar 5:6–10).

Fakat bir kez kabul eden ve ilgilenen bir ilişki kurulduğunda, genellikle diğer kişiyi sevgiyle Kutsal Yazılar'ın gerçekleri ile yüzleştirmek gerekmektedir. Bunu yapmaktan başarısız olmak sevgiyi ihmal etmektir. Arkadaşlar olarak yaşam değiştiren ebedi gerçekleri arkadaşlarımızla paylaşacak kadar onları düşünürüz.

İsa'nın tutumu, "Hoşuna giden neyse ne yap. Sorun yok. Yine de seni kabul ediyorum," değildi. O'nun tutumu, "Ne yapmış olursan ol, seni affetmeye ve değişmen için sana güç vermeye hazırım" idi. Kutsal Kitap gerçeği Mesih'in ruhunda alçakgönüllü bir şekilde, kalpleri kazanan ve yaşamları değiştiren sevgi dolu bir tutumla gösterildi.

Bir kişiyi günahkâr davranışlarını kabul etmeden kabul etmek nasıl mümkündür? Günaha göz yummadan veya onu hoş görmeden, nasıl kabul eden biri olabiliriz?

Gerçek Sevgiyle Sunuldu

İsa “sevginin hatırına” gerçeği sunmayı ihmal etmedi, çünkü bu sevgi olmazdı. Sevgi her zaman birbiri için en iyisini ister. Gerçek ve sevgi arasında bir çatışma yoktur. Alçakgönüllülükle ve nazikçe sunulan doğru sevginin bir ifadesidir. İsa, “Yol, gerçek ve yaşam Benim” (*Yubanna 14:6*) dedi. İsa kurtuluş için tek yoldur (*Elçilerin İşleri 4:12*). O’nun gerçeğini bilelim ve O’nun yaşamını sürelim diye O’nun lütfu bizi kurtarır. Sevgi olmadan gerçek, boğucu yasacılığa, ruhsal yaşamı boğan bir kuralcılığa yöneltir. Gerçek olmadan sözde “sevgi” özü olmayan duygusallığa yönlendirir ve kişi muallak bir denizde oradan oraya sürüklenir. Sevgiyle sunulan gerçek net bir yönü, amacı ve kesinliği sağlayan özgün bir Hristiyan deneyimidir.

1. Petrus 3:15; 2. Timoteos 4:2; ve Titus 3:4, 5 ayetlerini oku. Bu ayetlerde Kutsal Kitap gerçeğini sunmak ile alçakgönüllü bir kabul edici ruh arasındaki dengeyi gösteren hangi ifadeler var?

Eski Ahit yazarları sevgiyi asla gerçekten daha çok vurgulamıyor. Sevgi ve gerçeği, lütfu ve yasayı, şefkat ve dürüstlüğü güzel bir şekilde harmanlıyorlar. Petrus imanlı kardeşlerini “İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (*1.Petrus 3:15*) diyerek uyarıyor. Başka bir deyişle, neye inandığınızı, niçin inandığınızı bilmeniz ve açıklayabilmeniz gerekiyor. Bu tüm cevapları bilmeniz veya inançlarınızı diğerlerine kabul ettirebiliyor olmanız anlamına gelmiyor. Bu sadece “alçakgönüllülük ve korku” (yani, alçakgönüllülük ve konuların büyüklüğünün ve ne kadar hassas olduklarının bilinciyle) ile imanınızı açıklayabileceğiniz ve savunabileceğiniz anlamına geliyor.

Pavlus genç çırağı Timoteos’a tavsiyede bulunuyor: “Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir” (*2.Timoteos 4:2*). Titus’a İsa’da yeniden doğanları kurtaranın Tanrı’nın iyiliği ve sevgisi olduğunu hatırlatıyor.

Bizler de, gerçeği sevgiyle, tüm alçakgönüllülüğümüz ve tevazu ile sunmaya çağrıldık. Rabbimiz bizi Mesih’siz ölmekte olan bir dünyada O’nun son zamanlar mesajını sevgiyle kabul eden bir tutumla paylaşmaya davet ediyor.

Birisi sana, “neden bir Hristiyansın?” diye sorsaydı, cevabın nasıl olurdu ve neden?

EK ÇALIŞMA: “Kurtarıcı olarak sonsuz merhameti olan Mesih'te bir çobanın koyunlarına gösterdiği şefkatin, anne-babanın çocuğuna gösterdiği sevginin ve merhametli bir Kurtarıcı'nın kıyaslanamaz lütfunun birleşimini açıkça görebiliriz. Mesih insanlığa sonsuz lütuflarda bulunur ve sadece bu lütufları bildirmekle kalmayıp aynı zamanda onları etkili şekilde bizlere sunar. Mesih'e hizmet edenler, Onun bu lütuflarındaki görkemin zenginliğini açıkça göstermelidirler. Mesih'in harikulade sevgisi sadece doktrinlerin ve güzel konuşmaların hiçbir şey başaramayacağı yerlerde kalpleri yumuşatacak ve baskıcı olmayan bir şekilde gönüllere taht kuracaktır. ‘Avutun halkımı’ diyor Tanrınız, ‘Avutun! ‘Ey Siyon’a müjde getiren, Yüksek dağa çık! Ey Yerusulim’e müjde getiren, Yükselt sesini, bağır, Sesini yükselt, korkma. Yahuda kentlerine, ‘İşte, Tanrınız!’ de... Sürüsünü çoban gibi güdecek, Kollarına alacak kuzuları, Bağrında taşıyacak; Usul usul yol gösterecek emzikiilere” Yeşaya 40:1, 9–11.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, s. 826, 827 (*Sevgi Öğretmeni*, s.812).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ **Maalesef bazı insanlar başkalarının hatalarını göstererek kendilerini daha iyi hissederler. Aynı düşünce yapısına düşmediğimizden nasıl emin olabiliriz?**
- ❷ **Şu senaryoyu düşün: Bir cenazeden yeni dönen bir arkadaş şu yorumda bulunur: “Halam gökte olduğu için ve oradan bana baktığı için çok mutluyum. Bu bana çok iyi hissettiriyor.” Bu hafta çalıştığımız dersin ilkeleri temelinde nasıl cevap verirdin? Yani, ölümlerin durum ne kadar önemli olsa da, neden bu konuda o kişiye Kutsal Kitap dersi vermek için uygun bir zaman değil?**
- ❸ **Başkalarına tanıklığımız ışığında aşağıdaki ifadeyi tartışın: “Başkalarında kötülük görmek için bakmanın ta kendisi bakan kişilerin içinde kötülük yaratır. Başkalarının hataları üzerinde durarak bizlerde onlara benziyoruz. Fakat İsa'ya bakarak, O'nun sevgisi ve O'nun karakterinin mükemmelliği hakkında konuşarak O'nun benzerliğine değişiyoruz. Yüce amacı düşünerek bizim önümüzde yer aldı. Bizler saf ve kutsal atmosfere, hatta Tanrı'nın huzuruna yükseltilmeliyiz. Burada durduğumuz sürece bizden bir ışık bizimle bağlantıda olan herkese yayılmaktadır.”—Ellen G. White, *Gospel Workers (Müjde İşçileri)*, s. 479.**